

Недорід

Яків Щоголів

Чом не спиш ти, сиротино,
В пізній ночі час?
Спи тихесенько, дитино:
Бог не спить за нас!

Вчора я проголодала
В горі та журбі,
Так тому і не давала
Молочка тобі.

Недорід у нас: нічого
Поле не дало;
А коли й зійшло у кого,—
Сонцем попекло.

Так тепер, хвалити бога,
Цар звелів дарма
Дати хліба, скільки змога,
У кого нема!

Спи ж, мале моє, тихенько;
Завтра про біду
Ми забудемо; раненько
В волость я піду.

Хай запише писар в книжку
Позив мій, як зна,
То й мені дадуть потрішку
Борошна й пшона.

Я горща води нагрію,
Вкину галушок,
На підсмажечку олію
Чи сальця шматок.

Втихомирся ж, сиротино,
В пізній ночі час,

Та й засни, моя дитино:
Бог не спить за нас!

1892